

ΟΙ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΤΑΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΟΙ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ - ΛΩΠΟΔΥΤΕΣ

Πώς εράζονταν με τό κύκονητο οι ύποκοι Δόν Ζουάν. Τά θυμάτα του έρωτος. Ή περιπέτεια της Αιλιής Ρός. Πώς έπε- σε από τόν... έδδομε εύρανό στη γή. Στο νοσοκομείο. Άλλα κέλλα. Το «ψάρεμα» κοντά στους σταθμούς. Ή τρέλλα της Ζωρζέττας Λεμπόν. Πώς την έπαδε... χιωτική, κλπ. κλπ.

Ι Παρισιοί κακοποιοί έχουν ένα πλήθος μεθόδων, για να ληστεύουν τά θύματα τους. Έργάζονται στους σταθμούς τών σιδηροδρόμων, στά θέατρα, στά καταστήματα, λαητού. Άκόμη και στό δρόμο. Τόν τελευταίο καιρό όμως παρουσιάστηκε ένα καινούριο είδος κακοποιών, τό πώ επικίνδυνο : Οι Δόν Ζουάν - λωποδύτες.

Πριν σάς άγγιχθούμε μερικά περιπτώσεις τους, άς σάς εξηγήσουμε τόν τρόπο, με τόν όποιο εράζονται. Αίτοί οι κακοποιοί είνε ντυμένοι πάντοτε κομφοτάτα κ' έχουν στη διάθεσί τους ένα πολυτελές αυτοκίνητο, με τό όποιο παρασύρουν τά θύματα τους μακριά από τό Παρίσι, τά ληστεύουν κ' έπειτα τά εγκαταλείπουν στην τύχη τους. Αίνα τά θύματα είνε συνήθως όμορφες ύπάλληλοι τών καταστημάτων, μωδιτρούλες κ' όλα τά εραζόμενα κορίτσια της κομοπολείας. Ή δυοτιχομένες μικρούλες, πού γυρίζουν κατάκολες από τή δουλειά, στό πατρικό σπίτι, με τά πόδια, για να γλιτώσουν κ' αυτό τό εισιτήριο τού αυτοκινήτου ή τού «Μετρό», λέπτον εύκολα στά δίχτυα τών κακοποιών. Έπίσης τό ίδιο παθαίνουν κ' όλα τά κορίτσια, πού μάταια άγονίζονται να βρουν μια θέσι σ' αυτοκίνητα, πού εκείνη την ώρα είνε άσφυκτικώς γεμάτα από τόν κόσμο.

Οι Δόν Ζουάν-λωποδύτες έχουν άναστατάσει λοιπόν αυτόν τόν καιρό την άστυνομία, με τίς τολμηρές κ' απλότες. Καθημερινώς τό άστυνομικό δελτίο άναφέρει δύο- τρία τέτοια κλοπίσματα. Μά οι δράματα τους παραμένουν άσύληπτα. Μά μερικά λωποδύστες, πού έγιναν κ' από τόν τρόπο την περαμένη έβδομάδα :

Ή Αιλιή Ρός ήταν μά πούν όμορφη ύπάλληλος της «Γαλαερή Λαγαριέ» καί ντυόταν πάντοτε κομψά. Μά ήταν πάρα πούν φρόνιμο κορίτσι, κ' άν φορούσε τσουλές της τελευταίας μόδας, αυτό τό κά-

Μετά μισή ώρα είχαν γίνει δύο καλοί φίλοι...

τάφερνε γιατί έκανε άμαυτρες άκομίες. Δέν έπαρνε ούτε τ' αυτοκίνητο, για να γυρίσει στό σπίτι της. Κάθε βράδυ, λοιπόν, έκανε τόν περιπατό της, άλομόναχη, γιατί δέν ήθελε να άξιολογήσει στις φίλες της αυτό τό μυαλό της. Δέν μπορούσε όμως να μή ρίχνει βλέμματα ζηλιείας, στά πολυτελή αυτοκίνητα πού περνούσαν από μπροστά της, ούτε στις κομψές κυρίες, πού κρατούσαν τό βολάν. Γι' αυτές ήταν ή ζωή, ό έρωτας, τά πάντα...

Ή όμορφη Αιλιή άναστέναζε στη σκέψη ότι ήταν ύποχρεωμένη να εράζετα από τό προοί μέχρι τού βράδυ και να ηγαίνει με τά πόδια στό σπίτι της, για να μπορέη να άνήη κ' εκείνη μια μοντέρνα τσουλέττα.

Ένα βράδυ όμως, καθώς βάδιζε, όπισ πάντα, βιαστικά, άντελήρηθη ένα πολυτελές αυτοκίνητο, πού προχωρούσε λίγα βήματα πιο πίσω από εκείνη. Στο τιμόνι καθόταν ένας κομψός κ' όμορφος νέος, πού δέν έσκολοιόσε τό βλέμμα του από όμορφη της. Ή καρδιά της Αιλιής Ρός χιωτίσσε δυνατά.

Πούσ είνε αυτός ό νέος πού με παρακολούθη; σκέφθηκε.

Και τόν ζανακίταζε. Την ίδια στιγμή ό νέος σταμάτησε τ' αυτοκίνητο, άνοιξε την πορτίρα του και της έλε κ' έξαιρετική ευγένεια :

—Μου έπαύρετε, δεσποινίς, να σάς συνοδεύσω στό σπίτι σας ;

Ή Αιλιή Ρός τά έχασε, κοκκίνισε από την άμνηχανία της και τέλος ψηθύρισε :

—Σας εύχαριστώ πούν, κύριε, αλλά...

—Ο κομψός νέος όμως δέν την άφησε να συνεχίσει τή φράσί της.

—Σας παρακαλώ, δεσποινίς, μή μ' εύχαριστήτε... Άλλωστε, σέ δύο λεπτά της όρας θα έισθε στό σπίτι σας. Καταλαβαίνω ότι έισθε κυριακή κ' ασφαλώς δέν θα βρήκατε δέν σέ κανένα λεωφορείο...

Έκείνη άρχισε τότε να τού δηγγείται τί τραβοόσε κάθε βράδυ στό λεωφορεία καί τα μαγνηρία της δουλειάς της. Έκείνος παρακολούθησε προσεχτικά την όμιλία της, άναστέναζε και φαινόταν να συμμερίζεται τόν πόνο της. Ή Αιλιή Ρός είχε ξεχασθή. Μισή ώρα τ' αυτοκίνητο έτρεχε στους Παρισίους δρόμους και τέλος βγήκε στά πρόάστεια. Τότε μόνο ή όμορφη Αιλιή τό άντελήρηθη.

—Μά πού πάμε ; ρώτησε έντρομο την ύποχρεωτικό κύριο.

—Έκείνος γαμογέλασε και δέν της άπάντησε, μόνο άνοιξε περισσότερο τό γέλατό τού αυτοκινήτου. Ή Αιλιή Ρός, τρελλή από τό φόβο της, άρχισε να τού φωνάζει να σταματήσει. «Ο μυνητρούδης συνοδός της τότε, χωρίς ν' άναμνήνη την ταχύτητα τού αυτοκινήτου του, άνοιξε την πορτίρα κ' έσπρωξε με δύναμη την άτυχη Αιλιή στό μπό. Κ' έπειτα, με την ίδια ταχύτητα, ξεφραγίσθη στον έξοχικό δρόμο,

Ύστερα από μια ώρα δύο άστυφύλακες, πού έκαναν την τακτική περιπαλία τους, βρήκαν την όμορφη ύπάλληλο άναίσθητη και καταματωμένη στη μέση τού δρόμου και την μετέφεραν σ' ένα νοσοκομείο. Ή κομψή μικρούλα είχε τραυματισθή σοβαρά από την τραγική εκείνη πτώσι της κ' άναγκάστηκε να μείνη ένα όλόκληρο μήνα στό νοσοκομείο. Ένωσείται ότι ή τσάντα της είχε εξαφανισθή, μαζύ μ' εκείνον τόν τόσο περιέργο θυμαστή της. Τό τραγικό σ' αυτή την περίπτωση είνε ότι ήταν τέλος τού μηνός κ' εκείνο τό βράδυ ή άτυχη κόρη είχε στην τσάντα της όλο τό μισό της, δηλαδή πάνω από πεντακόσια φράγκα.

Ένωσείται ότι ο κακοποιοός δέν κατορθώθηκε, παρά τις έξουρες της άστυνομίας, ν' ανακαλυφθή. Κι ό λόγος ήταν γιατί ή όμορφη Αιλιή Ρός είχε τόσο θαυμάση από τις περιπέτειές του και την ευγένειά του, ώστε δέν είχε προσέξει καθόλου τά χαρακτηριστικά του !...

Ένας άλλος τρόπος, πού μεταχειρίζονται οι Δόν Ζουάν - λωποδύτες, είνε και ό άκόλουθος : Άφηνουν τ' αυτοκίνητό τους κοντά σ' ένα σταθμό κ' έπειτα περμούν κ' εκείνοι μαζύ με τόν κόσμο, όσπου να βρουν τό θύμα τους. Μόλις τό βρουν, τό πληρώζουν, παίρνουν συζήτησι μαζύ του, τό φλετράζουν κ' έπειτα προθυμοποιούνται να τό δδηγήσουν μαζύ τ' αυτοκίνητό τους στό σπίτι του. Άν τύχει και τούς ρωτήσουν ή άμυλές μικρούλες γιατί περμειναν τόση ώρα στό σταθμό, έχουν πάντα πρόχηρη την άπάντηη :

—Μ' άρέσατε τόσο πούν, ώστε ή μόνη σκέψη μου ήταν να σάς γνωρίσω. Και φρονικά αυτό δέν θα μπορούσα να σάς τό πώ από την πρώτη στιγμή...

Ή όμορφη μικρούλα κοκκινέτα για τή νέα κατάκτησι της και δέχεται εύχαριστά να την συνοδεύη ό είνεγκμος άγονιστός στό σπίτι της. Ή συνέχεια τώρα αυτής της έρωτικής ιστορίας περνάει πάντα στό άστυνομικό δελτίο. Άλ' αυτό άλλωστε παίρνομε και την άκόλουθη κωμικοτραγική περιπέτεια της δεσποινίδος Ζωρζέττας Λεμπόν, της κόρης ενός Παρισίου μεγαλειπόρου.

Ή Ζωρζέττα Λεμπόν, ένα απόγευμα, περμεινε στό σταθμό τού Σαιν - Λαζάρ, μια φίλη της από την έπαρχία. Κάθησε λοιπόν τόν καφε-νεό και για να...σποήσει την ώρα της, άρχισε να φλετράη μ' ένα κομψό νέο, πού καθόταν τόν πλαινό τραπέζι και πού ασφαλώς περμεινε κ' εκείνος τόν σιδηρόδρομο. Ο άγνωστος όμως ήταν από τους άκαταμάχητους Δόν Ζουάν και φρονικά δέν άφησε να τού διαράνη ή εκπαρία. Ύστερα από λίγο έπασσε συζήτησι με τή νέα και μετά από μισή ώρα είχαν γίνει δύο καλοί φίλοι και μιλούσαν με όικειότητα. Όταν ήρθε τό τραίνο, ή Ζωρζέττα Λεμπόν, άφοσιωμένη στη νέα της κατάκτησι, δέν πρόσεξε και τόσο καλά τούς έπιβάτες και δέν μπόρεσε να βση τή φίλη της. Παραδόξως όμως τό ίδιο είχε πάθει κ' ό νέος φίλος της, πού περμεινε μια θέσι του από την έπαρχία. Αυτό τό έπισόδιο τούς φάνηκε τόσο κομψό, ώστε έσπασσαν κ' οι δύο σ' ένα ήχηρό γέλιο.

—Και τώρα, τί θα κάνουμε ; ρώτησε με άμνηχανία τόν νέο φίλο της ή Ζωρζέττα.

—Άν μου έπαύρετε, της άπάντησε εκείνος, θα σάς δδηγήσω με τ' αυτοκίνητό μου στό σπίτι σας, έπου ασφαλώς θα βρήτε τή φίλη σας να σάς περμεινή...

Ή κόρη τού έμπόρου δέχτηκε με χαρά την πρότασι του. Άνέβηκαν λοιπόν στό πολυτελές αυτοκίνητο τού άγνώστου κ' έφρναν από τό σταθμό τού Σαιν - Λαζάρ. Είχε άρχισι να νυχτώνη. Ο άγνωστος φαινόταν άνθρωπος τού κόσμου και μιλούσε με τέτοια χάρι, πού ή τρελλή Ζωρζέττα κρομύταν κυριολεκτικώς από τά γέλια του. Είχε ξεχασθή πού βρισκότα. Έκείνος της μιλούσε για ένα σωρό περιέργα πράγματα, για τίς δραματικές περιπέτειές τών φίλων του, και ξεφραγικά σταμάτησε τό αυτοκίνητό του.

—Φτάσαμε, της έλε, μ' ένα αίνιγματικό *χαμόγέλο.

Ή Ζωρζέττα Λεμπόν τότε μόλις συνήλθε κ' είδε κατάκληρη ότι βρισκόνοταν μακριά από τό Παρίσι, σ' ένα έρημο κ' έξοχικό δρόμο. Άπό τό φόβο της κόπηκε ή μιλιά.

—Μή φοβάσαι, μικρούλα μου, της έλε ειρωνικά ό φίλος της, αλλά ζοντας σωμαπεριόρα άναπάντη της. Δέν θα σέ περάζω ! Έκείνο πού μ' ένδιαφέρει είνε ή τσάντα σου.

Και χωρίς να περμεινή άπάντηη, της πήρε την τσάντα, την άφησε μονάχη στον έξοχικό δρόμο και ξεφραγίσθη.

Ή Ζωρζέττα Λεμπόν τρώμαζε να γυρίση, μετά τρεις ώρες, στό Πα-

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΤΟ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Τό πιο αξιοθέατο νησάκι του Σηκουάν και τό ποιητικώ νεκροταφείου του. Τι λέει έ κηπουρός του νεκροταφείου των ζώων. 'Ο «Βαρώνος Τίτι» που έσκασε από την πολλή σαμπάνια! Τό ζηλιόταρτεο σκυλί της μαρκησίας ντε Λα Γκαράν. Πώς έσωσε 40 ανθρώπους. Μιά επίθλιπτική κηδεία σκύλου. Ένας ήρωικός σκύλος που φέρσε πάνω στον τάφο του κυρίου του, κτλ.

γυναίκες της εποχής μας αγαπούν περισσότερο από κάθε άλλο πράγμα στον κόσμο τό σκύλο τους ! Για να βεβαιώσθε γι' αυτό, δέν έχετε παρά να ρίξετε μία ματιά στους κεντρικούς δρόμους της κοσμοπόλεως, στά νυχτερινά κέντρα, στους κινηματογράφους, παντού. 'Όπου και να κιντάξετε, πάντα θα δείτε τό έξυπνο μουσοούι ενός «Λουλού», ενός «φρέζ-τερριέ», ενός «Πεκινούα» ή ενός καθαράιμου λικδόσκυλου, να σάς παρακολούθει με προσοχή και να σάς δείχνει τά δόντια του ! "Αν δέ τολμησέτε να πλησιάσετε την ύμωσση κάτοχο του σκύλου, γιά να της φιλήσετε τό χέρι, είσαστε χαμένω ! Θα νοιώσετε τά σουβιέρα δόντια του μικροσκοπικού σινυδοού της να καρφώνονται στό πόδι σας με τί λύσσα ενός...ζηλιόλη σύζυγου ! Τό τραγικό σ' αυτή την περίπτωση είναι ότι δέν τολμάτε ούτε να διαμαρτυρηθείτε. Για να ενθαρσινώσετε μάλιστα την ύμωσση γνωστού σας, την διαβεβαιώνετε ότι δέν πονέαστε καθόλου, ότι ό «Μιμυγί» ή ή «Ζολία» δέν φταίει κι' ότι είναι πάρα πολύ χαριτωμένω. Κατά βάθος όμως νοιώθετε την έπιθυμία να δώσετε μία δυνατή κλωτσιά σ' αυτό τό καταραμένο τετράποδο, που όσο μισώ τό λείπει, τόση φασαρία κάνει και δέν σάς άφηνει να μιλήσετε. Μά γιά να δείτε την αγάπη και την άφοσίωση που έχουν ή γυναίκες στό σκύλο, δέν έχετε παρά να κάνετε μία επίσκεψη στό παράδοξο νεκροταφείο των σκύλων !

Πού είναι αυτό τό νεκροταφείο ; θα ρωτήσετε. Σ' ένα μικρό νησί του Σηκουάν. Υπάρχουν εκεί περί 23.000 αγάλματα σκύλων, που στολίζουν τους τάφους τους. Και κάθε ένα από αυτά τά επιτύμια αγάλματα κοστίζει χιλιάδες ως έξη χιλιάδες φράγκα ! Μά υπάρχουν και πολλά που στοιχίζουν και πενήντα χιλιάδες φράγκα !...

Κάθε ένας άπό αυτούς τους τάφους έχει την τραγική ιστορία του κι' είναι ένα μικρό δείγμα της άφοσίωσης μιάς γυναίκας ή ενός καλλιτέχνη.

Κάθε Κυριακή τό παράδοξο αυτό νεκροταφείο γεμίζει από ένα πλήθος ύμωσων και κοινών γυναικών, που έρχονται να στολίσουν τους τάφους των αγαπημένων τους τετραπόδων μ' ένα όσφο λουλούδια.

Ο Ζάκ Γκαλέκ, ένας από τους κηπουρούς του νεκροταφείου των σκύλων, μου διηγήθηκε μερικώς άπό τίς πιο δραματικές ιστορίες τους.

—'Η πελάτισσέ μας, μου είπε, είναι όλος των κοινωνικών τάξεων. Είναι άριστοκράτισσες, μεγάλες βεντέτες, υπάλληλοι, άκόμη και γυναίκες τό ύποκοινο. 'Όλες τους μάζ πληρώνουν με μεγάλη ενθαρσίωση, γιά να περιποιηθούν τους τάφους των αγαπημένων σκύλων τους. Κιντάχτε αυτό τον τάφο. Είναι τό «Βαρώνος Τίτι», ενός άπ' τους πιο εύγενείς και τους πιο έξυπνους σκύλους. 'Ο Τίτι άνιχε στην κόμισσα Ντε Φλερύ και φώρησε όω και δυό χρόνια, άπό την πολύ σαμπάνια πουττανε ! 'Ο «Βαρώνος Τίτι» ήταν ό άζώοιστος σύντροφος της κόμισσας. Δέν τον άποχωρίζονταν ούτε την ώρα του γεύματος. Τόν είχε δίπλα της μιά ειδική πολυθρόνα, στην όποια καθόταν κι' έτρωγε στό τραπέζι μαζί της. Τό παράδοξο ήταν ότι αυτός ό σκύλος δέν κατέβαινε από την καρέκλα του άν δέν έκανε ένα ποτήρι σαμπάνιας και δέν έτρωγε και τό απαραίτητο γλασιόκι του. Ένα βράδυ, όστόσο, ή κόμισσα, γιά να ενθαρσινώσει μερικώς φίλους της που διασκεδάζαν με τά φερουάκια του «Βαρώνος», τού έδωσε να πιη δυό σαμπάνια ήθελε. Κι' ό αγαπημένος σκύλος της έπε τόσο πολύ, όστε μετά δυό ώρες έσκασε ! 'Η κόμισσα Ντε Φλερύ ήταν πενά άπαρηγόρητη. Τόν έφτιαξε αυτόν τον μεγαλοπρεπή τάφο και κάθε μέρα έρχεται και τον στολίζει με λουλούδια.

Πού περίά από τον τάφο του «Βαρώνος», είναι ό τάφος της «Κικίης».

οίσι, και στό πρώτο άστυνομικό τμήμα που συνάντησε, διηγήθηκε την περιπέτειά της. Είχε όμως την ξενιτάδα, όταν έφτανε ό λαποδύτης, να κιντάξει και να σημειώση τόν άριθμό του αυτοκινήτου του. Αυτό ήταν άρκετό γιά ν' ανακαλύθουν ό άστυνομικοί αυτόν τόν Δόν Ζουάν -λαποδύτη και να τον συλλάβουν. Άνομαζόταν Πιέρο Σωμέρ και, καθώς όμιλόλογος ό ίδιος στην άνάκριση, είχε κάνει ένα σωρό κλοπέζ μ' αυτό τό εκάλοπο.

Οι Δόν Ζουάν - λαποδύτες σήμερα στό Παρίσι κάνουν χροσές δουλειές, έμμεταλλένονοιμε την άδυναμία που έχουν ή γυναίκες γιά την επίδειξη και τίς πολυτέλειές λιμοιζίνες των έκατομμυριοζών. 'Όσο γιά τους άστυνομικούς, αναγκάσθηκαν να όργανώσουν μία ειδική ύπηρεσία γιά την καταδίωξη αυτών των λαποδιτών και γιά την περιούλλογη των άτυχων θυμάτων τους άπό τά πρόσεται της κοσμοπόλεως.

ΖΩΡΖ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

'Η «Κικίη» ήταν ή αγαπημένη σκυλίτσα της μαρκησίας Ντε Λα Γκαράν. Λίγο καιρό μάλιστα πρό του θανάτου της είχε σώσει τη ζωή της πλουσίας κυρίας της. 'Η μαρκησία κάθε πρωί συνήθιζε να κάνει έναν μακρυνό περίπατο με τ' αυτοκίνητό της, στό διάσος της Βουλώνης. Μιά μέρα, όστόσο, από μιά άδέξια κίνησή της, τό αυτοκίνητό της έλεσε άπάνω σ' ένα δένδρο, ή μαρκησία τραυματίσθηκε σοβαρά στό στήθος και θα πέθανε από άσπαστική άιμορραγία, άν ή «Κικίη» δέν κοιούσε την προσοχή δυό άστυνομικών με τά δυνατά ούρλιασματά της. Έτσι ή μαρκησία μετερέθη άμέσως στό νοσοκομείο και κατώρθηκε να σωθί. Μετά όωος από έξη μήνες ή «Κικίη» άρρώσθηκε και φώρησε. 'Η μαρκησία πήγε να τραλλή από τί λήθη της. Είπε στον καλύτερο γλύπτη να σκαλίση την «Κικίη» πάνω στον επιθλιπτικό τάφο της και κάθε τόσο έρχεται έδώ και κλαίει άπαρηγόρητα.

Να άκόμη κι' ό τάφος ενός ήρωικού σκύλου του «Πρένζ». 'Ο «Πρένζ» αυτός άνιχε στην 'Ελίσα Σωμιέρ και φώρησε σέ ηλικία 17 χρόνων. 'Ο έξυπνος αυτός σκύλος είχε κατορθώσει να σώση σαράντα ανθρώπους άπό βέβαιο πνιγμό. 'Όταν κάθε καλοκαίρι ή κ. Σωμιέρ πήγαινε να κάνει τά μπάνια της στη Ντιουβίλ ή στο Μπαρίτζ, ό σκύλος της έκανε όλη τη μέρα κοπάι στη θάλασσα, παίζοντας με τά παιδιά. 'Όταν δέ τυχάνε ν' άκούση κανέναν να ζητάει βοήθεια, βουτούσε άμέσως μέσα στο νερό και κατώφονε να τον σώση. Αυτός ό ήρωικός σκύλος ήταν γνωστός σ' όλο τό Παρίσι, γιάτί πολλές φορές ή έμπειρίδες δημοσίεωσαν τη φωτογραφία του κι' είχαν άσχοληθί μ' αυτόν. Τό συγκρατικό δέ είναι, ότι στην κηδεία του παρεύθησαν και ό σαράντα άνθρωποι, που είχον σωσει, για να ιδούν γιά τελευταία φορά αυτό τό έξυπνο ζώο, στο ίδιο χωροτάσιον τη ζωή του.

Μά κι' ή «Λουλού», ποιόνα θυμάμαι λίγο παρθένη, έχει μία πολύ ενθαρσινωτική ιστορία. 'Εκεί όμα δολοχνη χρόνια ήταν ή οδηγός ενός άξιωματικού, που είχε τυφλώσει στον πόλεμο κι' ό άόσιος ζούσε όλομόναχος στο Παρίσι, με τίς άναμνήσεις του. Κάθε πρωί, ή «Λουλού» τον πήγαινε στον Κηρο τού Λουξεμβούργου κι' έπειτα πάλι τον ξανάφερνε στό σπίτι του. 'Ο Πιέρο Λεμαρ όωος, ό τυφλός άξιωματικός, είχε βαρεθεί τί μοναξιά του κι' ύστερα από καιρό παντρεύτηκε μία συγγενή του, που τον αγαπούσε. Μά ή εύτυχία του δέν διήρκεσε πολύ. Μιά μέρα ό άτυχος τυφλός άρρώσθηκε βαρεια και πέθανε. Κι' άπό τότε ή «Λουλού» δέν ξανάγειροσε στό σπίτι. 'Η γυναίκα τού Λεμαρ ή βρήκε τέλος μιά μέρα να καθέται στον τάφο τού κυρίου της και μάταια προσπάθησε να την πάρη μαζί της. 'Η «Λουλού» είχε άγριώσει, γαργάρε και δέν την άφηνε να την άγγίξει. Αυτό τό πιστό σκυλί φώρησε τέλος άπό τί λήθη του, πάνω στον τάφο τού κυρίου του.

Τό μνημόνιο της Λουλούς

Τό νεκροταφείο όμως των σκύλων έχει ένα σωρό άκόμη περιεργές και συγκινητικές ιστορίες.

—Κιντάχτε αυτό τον μεγάλο τάφο, μάζ λέει ό κηπουρός. 'Ο ιδιοκτήτης του, ό κ. Μωρίς Ντιουβίλ, έρχεται κάθε μέρα και τον στολίζει με λουλούδια. 'Ο Ντιουβίλ αυτός είναι ένας πλούσιος Παρισίνος, που έχει βαρεθεί τους ανθρώπους και ή κλεισμένος στη βίλλα του. Δέν βγαίνει άπ' αυτήν, παρά γιά να έρθη στό νεκροταφείο. Άκούστε την ιστορία του : 'Ο κ. Ντιουβίλ, από νέος, αγαπούσε πάρα πολύ τά σκυλιά. Είχε λοιπόν είκοσι σκύλους έκλεκτής ράτσας, με τους άόσιους διασκεδάζε κάθε πρωί στον κήπο του. Ένας ύπηρετής του άμω, γιά να τον έλαληθί που τον έδιώξει, δήλητηρίσασε όλα του τά σκυλιά. 'Ο παρόδωξο Παρισίνος ήταν πενά άπαρηγόρητος. Έφτιαξε όμα μολυβένια φέρετρα και μετέφερε τά σκυλιά του μ' ένα σωρό λουλούδια, έθωπερα, και τά έθαψε σ' αυτόν τον μεγάλο τάφο, που είχε άγοράσει, πληρώνοντας νέπτε χιλιάδες φράγκα γιά τον καβένα σκύλο...

—Τόσο κοστίζει ένας ιδιοκτήτης τάφος ; ρωτούμε.

—Ναι, αλλά υπάρχουν και ό απλό τάφοι, μάζ τους άόσιους πληρώνει κανείς 40, 25 και 10 φράγκα τό χρόνο. Αίτιό όμως είναι ό τάφος των παταγάλων, των ζουενόλων, των γάτων και των καναριών ! Μά στό νεκροταφείο των σκύλων είναι θαμμένα επίσης δεκά άλογα, μιά κότα, δυό περιστέρια, ένας πάπυρας και δυό λουτάρια ! 'Όσο γιά τους σκύλους, είναι θαμμένο έθωπερα πάνω από σαράντα χιλιάδες...

Και πράγματι, όσοι και να κιντάξουν ένα, βλέπουμε ένα σωρό τάφους σκύλων, με τυφερά επιτύμια, όπως τά έξης :

«Στόν αγαπημένο μου Γκαστόν, ή Λιλίη του», «Στην Τίτινα μου», «Στην αγαπημένη μου Λορέττα, ή μαμά της, που δέν θα την ξεχάσω ποτέ !», «Στην μικρούλα μου Πετζί, ή άδελφοδά της», «Αγαπημένη μου Ντόλλο, θησαυρέ μου, δέν πέθανες. Σέ λατρεύω !...», κλπ. κλπ.

Τό νεκροταφείο των σκύλων, που, όπως αναφέραμε, βρίσκεται σ' ένα νησάκι του Σηκουάν, κοντά στο Κλιού, είναι ή καλύτερη άπόδειξη της υπερβολικής αγάπης, που έχουν ή Παρισινές γιά τους πιστούς συντρόφους τους, τους σκύλους !...

ΠΙΕΡ ΛΑΣΣΕΡ